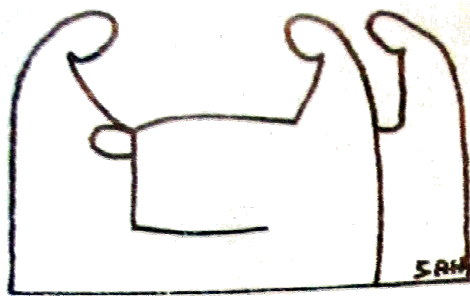

Tanker innfor teksten Luk. 7, 11-17

Kort tid etter gav Jesus seg på vei til en by som heter Nain. Disiplene og en stor folkemengde drog sammen med ham. Som han nå nærmet seg byporten, ble en død båret ut for å begraves. Han var sin mors eneste sønn, og hun var enke. Sammen med henne kom et stort følge fra byen (Vers 11-12)

Denne teksten «Jesus oppvekker enkens sønn i Nain» er gripende i sin enkle språkdrakt og i sitt klare budskap. Den står vevet inn i et kapittel som fra først til sist vitner om hvordan Jesu virksomhet utvides og styrkes. Den er så konkret - så lett å danne seg et indre bilde av ettersom en leser: Et stort gravfølge rusler sorgtungt ut byporten med et brett som var den tidens kiste. Her ligger enkens døde sønn, hennes eneste. Ikke uvanlig med et gravfølge, heller dagligdags skulle en tro, i en by på Nains størrelse.

Men det må være ekstra tungt for enken som følger nærmest. På den tid hadde en enke ingen rettigheter. Hun hadde ingen arverett. Hun var helt ut avhengig av sønnens eller sin manns slektninger, men hadde ingen rett på underhold fra dem heller. Altså ser vi henne som fullstendig alene, forsvarsløs i en vond verden. Så snur det hele seg ganske fantastisk til en jublende lykke for henne fordi Jesus og hans følge, som også er stort, nærmer seg og Jesus sier de mektige ord: Du unge mann, jeg sier deg Stå opp!

Jesus viser først sin svært menneskelige side ved å synes inderlig synd på denne enken. Samtidig er det noe majestetisk over ham når han stiger fram og legger hånden på båret som om han vil si: Stopp opp litt så skal jeg si dere noe godt midt i deres bunnløse sorg. Jesus ser at tiden er inne til å åpenbare seg som dødens overmann - som et tegn på at han er Messias Det står at folket fryktet fordi Gud kom nær dem, men at de priste den allmektige for underet og var glade for at Gud hadde sendt sin profet til dem.

Jeg har lest et sted om det som hender her ved Nains byport er at en pleier å si at det er livets og dødens tog som møter hverandre. Husker vi på det når vi går i sorgtungt følge? Jesus kan ikke ta døden bort fra dødsredde venner. Han gir oss frimodighet til å dø. For hver gang vi noen, er dette godt å ha med seg.

Vår familie mistet tre av de nærmeste på to år. På tre forskjellige måter gikk de bort. Men samme hvor ofte vi møter slutten, blir en aldri «vant til» å miste noen. Det gjør like vondt hver gang fordi det hver gang er med å avslutter en fase også i mitt liv. Men sorg kan vi også bruke til å vokse på, til å få ny styrke, finne ny utvikling. Hver gang har jeg hatt like mye bruk for å be om vissheten og tryggheten innenfor Guds frelsesgjerning i Jesus Kristus.

Synnøve Sæta Hegge

Høsttanker

Det er høst. Hva forbinder vi med ordet høst? Vi som virker og bor på landet, tenker kanskje først og fremst på grøden som skal i hus, på rikdommen vi henter fra skog og mark. Vi tenker kanskje på mørke kvelder, lauvfall, regn og blåst. Men høsten er frem for alt en rik tid, nå kan vi sanke der vi sådde.

Vi som er eldre, tenker kanskje på en annen høst: livets høst. Refleksjonens tid er kommet. Har vi sådd noe i vårt liv som gjør at det gror i våre fotefar. Blir det noe å høste? Det kan være mange tanker som gjør seg gjeldende:

Det å bli eldre er noe som må læres. Som et slags pensum i avgangsklassen. Kanskje noe av det første vi lærer, er at det er så mange gleder i dagliglivet. I yngre år hastet vi avsted: tempo, tempo, og la liksom ikke merke til alt det verdifulle i hverdagen. Og når vi av og til får ta del i det helt store, har vi et element av takknemlig undring: tenk, enda en gang får jeg oppleve dette! Så er det de korte, gode øyeblikkene som streifer oss, og som merkes bedre i eldre år. Det er sagt: «Det er solgull selv i flyktige sekunder, så fang dem inn og hold dem fast så lenge som du kan».

Livet er ikke over om vi når pensjonistalder. Om vi har helsen på kropp og sjel noenlunde i behold, er det alltid noen som har bruk for oss. Enten til praktisk arbeid, eller til å lære av vår erfaring. Det er en god følelse at vi enda kan være til nytte i samfunnet. —

Så lever vi mere med i dagene. Mange av oss tenker kanskje mere på bibelens ord om at vi skal telle våre dager, at vi kan få visdom i hjertet.

Da vi var unge trodde vi at livet var langt, vi hadde et hav av tid foran oss. Så har vi oppdaget den enkle sannhet at mennesket kun lever en stakket stund, og det gjelder å anvende tiden som er en forunt.

Og vi tenker nok mere med naturlig selvfølge på vår siste tid her på jorden. Men i tillit til at vi kan få hvile i håpet og troen, blir ikke døden en skremmende tanke. Det står også skrevet: «bare i håp til Gud er min sjel stille».

Slik møter vi livets høst med frimodighet og trygghet.

Aslaug Helgerud